

РЕШЕНИЕ

№ 6212

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8279** по описа за **2020** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба, подадена от [фирма] против решение № 156249 от 21.07.2020, постановено по н.а.х. дело № 19416/2019, по описа на НО/131, СРС, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-002646/17.10.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. област, с което за нарушение на чл. 61, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ), на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3, от КТ, му е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева. С касационната жалба се иска отмяна на оспорвания съдебен акт и потвърденото с него НП. Излагат се доводи за неправилна правна квалификация, както и за приложимостта на маловажност на нарушението.

Ответникът по касация – поддържа становище за неоснователност и касационната жалба, искането е да се потвърди обжалваното първоинстанционно решение и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП предлага атакуваното решение да бъде оставено в сила.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал XX касационен състав на АССГ в настоящия си състав намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и в съответствие с изискванията за форма и реквизити, поради което

се явява допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение Районен съд - София е потвърдил наказателно постановление № 23-002646/17.10.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. област, с което за нарушение на чл. 61, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ и на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, на касатора е наложено наказание имуществена санкция в размер на 1500 лева. За да постанови решението си съдът е приел, че в проведеното административно-наказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество съдът е обосновал извод, че е осъществен състава на нарушението, като това се потвърждава от събраните по делото писмени и гласни доказателства, поради което правомерно е ангажирана отговорността на санкционираното дружество за неспазване на трудовото законодателство. Прието е, че деянието не може да бъде квалифицирано като маловажен случай на административно нарушение.

Съобразявайки нормата на чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, следи служебно.

Касационната инстанция извърши проверка относно приложението на закона, въз основа на фактическите констатации, приети от първоинстанционния съд при спазване на правилата за събиране, проверка и оценка на доказателствата.

Настоящият съдебен състав приема, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП са издадени от компетентни органи и в предвидените от ЗАНН срокове, като от формална страна са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. По същество описаната фактическа обстановка се установява от събраните в производството писмени и гласни доказателства, като установеното нарушение за което е съставен АУАН и е издадено оспореното НП, действително е осъществено от наказания правен субект.

При правилно изяснена фактическа обстановка, районният съд е постановил законосъобразен съдебен акт, а възраженията на касатора са неоснователни.

[фирма] е санкционирано за това, че в качеството си на работодател, на посочено в АУАН и НП дата и място, в изпълнявания от дружеството строителен обект, при проверка е установено, че дружеството, в качество на работодател не е уредило като трудово правоотношение, отношението при предоставяне на работна сила, като не е сключил трудов договор с лице, което при извършената проверка е бил установен да престира труд като „общ работник“. В атакуваното съдебно решение са изложени подробни съображения относно наличието на трудово правоотношение между лицето и дружеството-касатор, които се споделят от настоящия касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК.

Съдът се е обосновал и за правилност на подвеждане на констатираното нарушение. Посочената като нарушена норма на чл. 61, ал. 1 КТ въвежда императивно задължение за двете равнопоставени страни по трудовото правоотношение (работник и работодател) да сключат трудов договор преди постъпването на работника на работа и акцентира върху момента на сключване на договора. Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ съдържа императивно правило за сключване на договора в писмена форма, т. е. въвежда изискване за действителност на договора с оглед на неговата форма. В случая описаното нарушение е, че работодателят не е уредил отношенията си по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения преди постъпването на

установеното лице на работа, чрез сключване на трудов договор, като постъпването на работа без трудов договор е уточнено именно от работника, за време през което предоставя работна сила за касатора и условия на труд.

Неизпълнението на задължението на работодателя да уреди отношенията си по престиране на работна сила от страна на работника чрез сключването на трудов договор представлява неизпълнение на задължението по чл. 61, ал. 1 от КТ.

Наложено наказание е определено на законоустановения минимум по чл. 414, ал. 3 от КТ и изпълнява целите на наказанието заложи в чл. 12 от ЗАНН. Случаят не представлява по-ниска степен на обществена опасност и не следва да се квалифицира като маловажен. Не се твърдят, съответно не се и доказва наличие на причини от обективен характер, които да сочат за невъзможност на дружеството да изпълни своето задължение. Значението на спазването на трудовото законодателство е и в осигуряването справедливо упражняване на конституционното право на труд на всички граждани, поради което нарушаването на основен принцип в трудовото законодателство за сключването на трудов договор при упражняване на работа от работник не би могло да се счете за смекчаващо обстоятелство и не определя малозначителност на деянието.

Разпоредбите на трудовото законодателство вменяват задължения на работодателите да сключват трудови договори с наетите от тях работници и служители преди постъпването им на работа, като императивната разпоредба на чл. 61, ал. 1 от КТ изисква наличието на трудов договор. Касаторът не е изпълнил това задължение по отношение на наети работници. Следващите декларации представяни в хода на административнонаказателното производство не следва да се кредитират, като настоящ съдебен състав споделя мотивите в тази част в обжалваното съдебно решение.

В оспореното решение подробно са изложени съображения за неприложимост на чл. 28 от ЗАНН и защо деянието не представлява маловажен случай, които касационният състав споделя изцяло.

Преценявайки фактите, СРС е анализирал правилно фактичката обстановка и е достигнал до верните юридически изводи, поради което неговото решение като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

По делото е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника. Искането е основателно, с оглед изхода на спора и се уважава, като касатора се осъжда да заплати разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева

Мотивиран от изложеното ХХ касационен състав АССГ

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила решение № 156249 от 21.07.2020, постановено по н.а.х. дело № 19416/2019, по описа на НО/131, СРС.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. област юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

Председател:

2.

Членове: 1.

